

gives i den Grad, hvori de paagældende tjene.

Naar saa det ærede Medlem syntes at mene — han udtalte det ikke, men det kunde forstaas paa et enkelt Punkt saaledes —, at en Premierløjtnant kan tage sin Afsked allerede, naar han er nogle og tredive Aar gammel og da faa Pension — og i saa Fald kan han jo lettere komme over i en civil Stilling —, saa vil jeg dertil sige, at det er en komplet Misforstaaelse. Thi ingen Embedsmand, som har faaet kongelig Udnævnelse, kan gaa af med Pension uden paa Grund af Svagthed eller Alder. Premierløjtnanter kunne altsaa overhovedet ikke faa deres Afsked med Pension, før de falde for Aldersgrænsen, medmindre de da ere svagelige; de kunne lige saa lidt som andre Embedsmænd faa deres Afsked med Pension, naar de ønske det, de maa blive Tiden ud for at have Ret til at faa Pension; vil man gaa forinden, faar man ingen Pension.

Overfor det ærede Medlem for Assens vil jeg gerne gøre en enkelt Bemærkning. Han hævdede, at det var ganske uden Betydning, at der nu var 17 Premierløjtnantspladser ledige. Deri tager han fejl, det er ikke ganske betydningsløst, at der paa dette Tidspunkt er saa mange Pladser ledige; dette er jo dog ogsaa et Moment, der viser, at det er meget vanskeligt at faa den tilstrækkelige Tilgang. Thi det ærede Medlem maa jo vide, at der i de sidste 10—15 Aar ikke har været ledige Pladser, men der har tværtimod staaet en Mængde Mennesker og ventet paa Udnævnelse, Folk, som have taget deres Eksamen, have maattet staa i 2—3 Aar som Sekondløjtnanter, indtil der blev Plads ledig som Premierløjtnant. Det er Stillingen. Derimod har det ærede Medlem Ret i, hvad han sagde, at det er ingen Ting mod, hvad det var i Firserne — det var nu ikke i Firserne, men det maa være Halvfjerdserne, det ærede Medlem tænkte paa — den Gang var Misèren saa slem, at man blev nødt til et Aar at oprette to Klasser i Stedet for een for paa denne Maade at faa den afhjulpet. Jeg var selv Elev i den saakaldte ekstraordinære Klasse, og jeg husker det derfor meget godt. Dernæst har det ærede Medlem for Assens Ret i, at Stillingen er usikker, og den største Usikkerhed fremkommer efter min Mening ogsaa fra den vekslende Holdning, der indtages overfor Forsvarsspørgsmaalet, saaledes at ingen ved, hvad denne Stilling skal og kan blive til; disse Forhold skulle

ikke formaa unge, raske Folk, som due til noget, til at vælge denne Stilling. Men Lønningsspørgsmaalet er et væsentligt og ikke et ubetydeligt Moment.

Saa sagde det ærede Medlem for Assens — og det Argument har man brugt mange Gange —, at han syntes, at vi kunde vente et eller to Aar, indtil Forsvarskommissionens Betænkning osv. kom til at foreligge. Men han har jo dog hørt af sin egen Meningsfælle, det ærede Medlem for Fredericia (Ousen), at der paa den Maade godt kunde gaa ca. 10 Aar, inden der kom en Lønningsforbedring, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem for Fredericia har Ret i denne Betragtning. Hvis der nu en Gang kommer en Betænkning fra Forsvarskommissionen, hvilket vi nu foreløbig haabe og tro paa, saa er der jo for det første ingen, som ved, *naar* den kommer, men lad os sige, at den kommer om et Aars Tid eller to; saa skal den jo ligge og vente lidt, inden Regeringen faar taget Stilling til den, og selv om Regeringen nu maatte forudsættes at være i Besiddelse af en usædvanlig Energi — i alt Fald i Mod sætning til den forrige Regering —, saa er det ikke sikkert, at den saa let kan blive enig om den Plan, der skal anvendes. Og før Regeringen er naaet til Enighed om, hvad der skal gøres, vil der jo gaa nogen Tid, inden den kan forelægge Forslag for Tinget. Og selv om vi naa dertil, har man jo, efter hvad der hidtil er foregaaet paa Forsvarsvæsenets Omraade, ingen Grund til at regne med, at dette Ting øjeblikkelig vil slutte sig til Ministeriet og være enig i den Plan, der forelægges. Tværtimod, set med disse faa Momenter for Øje, tror jeg, at det ærede Medlem for Fredericia har Ret i, at der godt kan gaa 10 Aar, inden vi naa til en fuldbragt Løsning her. Saa skulle vi først til at begynde med Lønningsspørgsmaalet. Det er kun disse faa Bemærkninger, jeg finder Grund til at gøre.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen):

Under denne Forhandling er der, det tror jeg, alle ville indrømme, væsentligst kun fremkommet Ting, som allerede bleve sagte ved dette Lovforslags 1ste Behandling, ja endog for en Del ved Finanslovens 1ste Behandling. Man maa derfor kunne forstaa, at ogsaa jeg for en Del vil komme ind paa Gentagelser. Jeg skal imidlertid fatte mig saa kort som muligt, og navnlig skal jeg ikke blande mig i de forskellige